

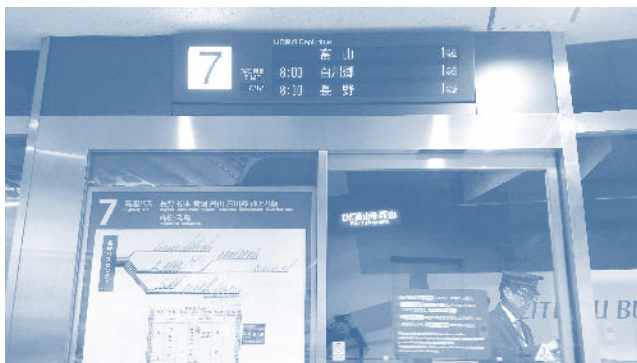
จับรถบัสทัวร์หมู่บ้าน

อาทิตย์ นิ่มนวล

สำนักพิมพ์ภาคอีสานออนไลน์ ส.ส.ท.

ตอนก่อนเดินทางมาถึงเมืองนาโงยากี้ก็ได้แต่คิดว่า เอ... เมืองนี้มันมีสถานที่ท่องเที่ยวอะไรน่าเที่ยวบ้างนะ (ลืมเรื่องมาเยี่ยมญาติไปก่อนเลย เพราะกว่าจะถึงวันนั้นเรามีเวลาอีกประมาณ 1-2 วัน) นึกไปนึกมาก็นึกไม่ออก ด้วยความที่ทริปนี้มีญาติที่เขามาไม่เคยไปเที่ยวต่างประเทศไปด้วย ก็ยิ่งกดดันหัวหน้าทัวร์ (ก่ามะลอ) เข้าไปอีก ถ้าไม่ประทับใจก็คงขายหัวหน้าเขาแน่ๆ ...พอลองค้นจากอินเทอร์เน็ตดูก็ได้คำตอบนะ แต่ประปรายมากๆ เขาเป็นว่าขอลงหลักปักหมุดที่นี้แล้วกัน "ชิราคาวาโกะ" (白川郷) ดูจากรูปปุ๊บ ตื่นเต้นเลยไม่คิดว่าหมู่บ้านนี้จะอยู่แถวๆ นี้แล้วไปไม่ยากด้วย เคยเห็นแต่ในภาพถ่ายแล้วรู้สึกว่าเป็นหมู่บ้านที่มีสไตล์มาก หลังคาบ้านคือเป็นทรงสามเหลี่ยมเก๋งๆ ยาวคลุมตัวบ้านทั้งหลังทำให้ตัวบ้านกลายเป็นทรงสามเหลี่ยมไปด้วย และมันจะพินยี่งขึ้นถ้ามีหิมะปกคลุมแบบในภาพถ่ายที่เห็นนี้ เอาละ ตั้งธงในใจเรียบร้อยแล้ว หมู่บ้านนี้จะต้องเป็นที่สุดของทริปนี้ให้จงได้ (เพราะไม่มีที่อื่นมาสู้แล้ว)

ตัดภาพกลับมาที่ปัจจุบัน หลังจากที่ตั้งสติกันได้ รักษาร่างกายจนเข้าที่แล้ว เช้าวันนี้เป็นวันที่เราจะเดินทางไกลไปสู่หมู่บ้านมรดกโลกชิราคาวาโกะกัน เริ่มทริปด้วยความท้าทาย และทรหดกันไปเลยจ้า วิธีไปก็ไม่ยาก ทริปนี้ใช้รถบัสทัวร์ๆ เรียกว่า Highway Bus (高速バス kousoku basu) ตั้งแต่ต้นทางยันปลายทาง แต่อาจจะเหนื่อยหน่อยตรงที่ต้องนั่งรถบัสไปต่อรถบัสอีกทีโดยเขาเรียกที่ทีมงานตั้งใจว่าจะต้องไปถึงท่ารถไวหน่อย เพื่อไม่ให้ลูกทะเลงอกเกินไปตลอดเส้นทางต้องใช้เวลายาวนานถึง 4 ชั่วโมงกันเลยทีเดียว เฉพาะขาไปนะ ไม่ใช่ไป-กลับ นั่นทำให้คณะของทางเราปรากฏกายขึ้นที่ท่ารถบัสตั้งแต่ 7 โมงเช้า เอ้อ ลืมเล่าให้ฟังว่า ท่ารถบัสที่อยู่นี้อยู่ที่สถานีรถไฟนาโงยานี้แหละ คือสถานีนี้เป็นสถานีใหญ่ เชื่อมโยงการคมนาคมหลากหลายรูปแบบ หลากหลายบริษัท จะเลือกใช้ของท้องถิ่นคือ 高速バス หรือใช้เป็น JR ハイウェイバス (JR haiwei basu) ก็ได้ ส่วนของท่ารถบัสจะอยู่ที่ชั้น 3-4...เรานั่งรอเวลาพลางดูวิถีชีวิตของชาวญี่ปุ่น และชาวต่างชาติที่สัญจรไปมาด้วยรถบัสเหล่านี้ไป ญี่ปุ่นก็คือญี่ปุ่นจริงๆ สังเกตว่าป้ายบอกเวลารถบัสแต่ละรอบบอกว่ากี่โมง รถบัสก็จะมาเทียบท่าก่อนเวลาและออกตรงเวลาเสมอ มันเป๊ะจนน่าตกใจ เป๊ะจนคิดว่าเขาใช้วิธีไหนในการทำให้มันเป๊ะได้ขนาดนี้ รถไม่ติดบ้างเหรอ ? พอถึงรอบของพวกเรา ก็ทยอยขึ้นรถไปตามปกติ มีนายทำยืนตรวจตั๋วอยู่ก่อนจะขึ้นรถด้วย ห้ามแซง ห้ามโกง

ในส่วนของภายในห้องโดยสารนั้น สะอาดสะอ้าน กว้างขวาง เยียะตาได้เต็มที่ไม่ต้องกลัวไปพาดคอคนข้างหน้ามีห้องน้ำไว้สำหรับเหตุฉุกเฉินอันไม่พึงประสงค์ที่ท้ายรถ ทางเราก็เลยเลือกที่จะปักหลักอยู่ตรงนั้นเพื่อความสะดวกด้านหน้ารถแถวๆ คนขับมีจอแสดงป้ายแต่ละป้ายที่รถจะจอดก็หลายป้ายพอสมควร แต่จะถี่ก็ช่วงที่ออกจากท่าแรกๆ เท่านั้น หลังๆ คือตื่นนอนยาวไปเลยจ้า และยุคนี้สมัยนี้จะขาดไปไม่ได้เลย “ไวไฟ” รถคันนี้มีบริการฟรีไวไฟด้วย แถมมีรูเสียบชาร์จโทรศัพท์มือถือให้อีกต่างหาก รับรองว่าไม่เหงา รอบที่เราขึ้นผู้โดยสารไม่เยอะมาก ขนาดที่ว่ารถไปแวะรับผู้โดยสารตามป้ายเพิ่มก็ยังขึ้นมาไม่เต็มคัน จนรถออกนอกตัวเมืองไปได้สักพักก็เข้าใจว่าผู้โดยสารน่าจะจะมีแค่นี้จริงๆ แน่แน่นอนว่าการเดินทางไกลขนาดนี้ใช้เวลานานขนาดนี้ รถบัสก็จำเป็นต้องแวะตามจุดพักรถ เพื่อให้ผู้โดยสารลงไปทำภารกิจส่วนตัว ระบบก็คือคนขับจะเอาป้ายมาวางที่หน้ารถ (ไม่พูดอะไรสักคำ) บนป้ายมีตัวเลขระบุว่าจะจอดที่นั่นแล้ว ลองที่เขาเบี๊ยะเรื่องเวลาขนาดนี้ ใครอ้อยอิ่งเดินชมวิวมืดหวังตกรถชัวร์ แต่พอเดินออกนอกตัวรถไปเท่านั้นแหละ โอ้โฮลมพัดตึงอะไรขนาดนั้น แถมเย็นเยะเยือก เย็นไปเย็นห้องน้ำที่อยู่ไกลออกไป ปวดจี๊ดกว่าแฉแล้ว แต่เข้าไปสะท้อนไปนี่แยกว่า เสื้อผ้าก็ไม่ได้ตั้งใจจะมาหนาวซะด้วย ทำภารกิจเสร็จก็ต้องรีบเผ่นขึ้นรถให้เร็วที่สุด

ความยาวนาน ความอ่อนล้า ความตื่นเช้า และความหลายๆ ความรวมกันทำให้สภาพผู้โดยสารหลายๆ คนบนรถบัสคันนี้ไม่ต่างอะไรกับซากศพที่ไร้วิญญาณ นอนคอพับคออ่อนกันจนกลัวว่าจะตื่นหรือปล่าก็ไม่ทราบ แต่แล้วรถบัสก็พาเรามาถึงจุดเปลี่ยนรถบัสอีกจุด จากจุดนี้ไปที่หมู่บ้านชิราคาวาโกะก็จะใช้เวลาอีกราวๆ 1 ชั่วโมงครึ่งเห็นจะได้ แต่แล้วก็เกิดเหตุการณ์ระทึกขวัญสั้นประสาชยี่หัวใจชาวคณะขึ้นจนได้ มวลมหาประชาชนมาจากไหนกันเยะเยะขนาดนี้ ภาพที่เห็นคือคิวรอขึ้นรถยาวเป็นหางว่าว ทั้งชาวญี่ปุ่นและชาวต่างชาติ สังเกตดีๆ บริเวณนี้มีจุดขึ้นรถหลายช่อง แต่ละช่องมีจุดหมายปลายทางที่ต่างกันออกไป แต่ช่องที่ได้รับความนิยมสูงสุดก็คือช่องที่จุดหมายคือ หมู่บ้านมรดกโลกแห่งนี้แหละ ประเด็นอยู่ที่ยิ่งได้ขึ้นรถช้า เวลาเดินเที่ยวในหมู่บ้านก็ยิ่งน้อยลงไป-กลับ 8 ชั่วโมงโดยไม่ค้างนี่มันไม่เบาเลยนะเธอ แล้วรถแต่ละคัน

ถ้าเต็มแล้วต้องรอไปอีกราวๆ 20-30 นาที แน่แน่นอนว่าชาวคณะไม่ทันรถล่าสุดที่ต่อเนื่องกับรถบัสที่เรานั่งมา จากการประเมินด้วยสายตา จำนวนคนที่เหลือตั้งแต่คนแรกจนถึงเรามีความหมั่นหม่อมว่าจะทำให้รถเที่ยวต่อไปเต็ม ก็ทำได้เพียงแค่อาวนา ภาวนาไปก่อน... ยืนรอรถก็หนาว ไปเข้าห้องน้ำ นั่งชักโครกที่ก็เหมือนบ่าเพ็ญตะบะ ผารองนั่งนี้เหมือนนอนรถบนดิน เย็นไม่ไหว ไหนจะลุ้นกับศึกชิงรถบัสอีกจู้ ก็ระทึกขึ้นมาซะอย่างนั้น

Small Tips

การจองตั๋วล่วงหน้าทั้งช่องทางออนไลน์ และหน้าเคาน์เตอร์สำหรับบัตรผ่านประตู บัตรรถไฟ หรือบัตรโดยสารอะไรต่างๆ ถือเป็นเรื่องปกติมากที่ญี่ปุ่น และเพื่อไม่ให้เกิดเหตุไม่คาดฝัน เช่น รถเต็ม ตั๋วหมด ไม่มีรอบที่ตั้งใจ ฯลฯ ก็ควรจะจองล่วงหน้าครับ อย่างไรก็ตามชาวคณะใช้วิธีจองตั๋วรถบัสไปหมู่บ้านชิราคาวาโกะกันตั้งแต่วันที่มาถึงนาโงยากันเลย เผอิญว่าต้องมาต่อรถที่สถานีนาโงยาอยู่แล้วก็เลยสะดวกมาก ขึ้นไปที่เคาน์เตอร์สำหรับจองตั๋วรถล่วงหน้าที่ชั้น 3-4 ได้เลย แต่ทำใจนิดหนึ่งนะครับว่าพนักงานก็จะพูดภาษาอังกฤษสำเนียงญี่ปุ่นที่อาจจะฟังยากหน่อย แต่ถ้าเราเตรียมตัวมาดีๆ เตรียมวัน เวลา จุดหมายปลายทาง จำนวนคนเดินทาง หรือรายละเอียดที่จำเป็นทั้งหมดเป็นภาษาญี่ปุ่นมาไว้ก่อนก็จะทำให้ปะทะกับพนักงานน้อยลง และที่นี้ก็ยังสามารถจองตั๋วรถบัสต่อที่ 2 ได้เลยอีกต่างหาก นั่นเป็นเหตุที่ทำให้ไม่ถึงต้องระทึกขนาดนั้น เพราะถ้าไปไม่ทันขึ้นรถรอบที่จองไว้ก็แปลว่าต้องจองใหม่ แล้วคนเยะขนาดนั้นคิดว่าแผนการจะพินาศขนาดไหน ไม่อยากจะจินตนาการเลย